

„Lidé, kteří nenávidí ženy,“ řekla Helen. „Ukazuje se, že je jich hodně.“

„Ale pokusili se zabít dítě, ne ženu.“

Helen se podívala na Iniga a vzápětí jako by se jí ve tváři objevil náhlý nával hluboké bolesti. „A nenapadá tě, co nejhoršího můžeš ženě udělat?“

Při pohledu na Helenin výraz to nebylo těžké uhodnout. „Ublížit jejímu dítěti,“ konstatovala Lacey.

„Kdyby se tomuhle mrňousovi něco stalo, Danu to zabije. A to není nadsázka, ona by doopravdy umřela.“

Nejen Dana, pomyslela si Lacey. „A Mark je do toho nějak zapletený?“ zeptala se.

Helen se k ní naklonila. „Já jsem o tom přesvědčená. No a pověz mi, kdo z nás dvou má větší šanci z Marka Joesburyho něco vytáhnout?“

Ne, tohle neměla ve zvyku. „Proč nepožádáte Danu?“

„Ta mi nic neřekne. Ta to v sobě drží jako v papiňáku. No tak, jak je to s vámi dvěma?“

Jak by ji na to měla jednoduše odpovědět, když to neví sama.

„Oba jsme měli hodně práce,“ řekla Lacey a kontrolovala si přitom telefon. Náčelník ji nabídl, že ji svezde do Wappingu a směna jí začíná už za necelou hodinu.

„On si ale našel dost času na schůzky s tou ženskou z BBC.“

Jen co Helen vypustila tuhle třaskavou informaci z úst, začala si hlasitě rozbalovat sendvič z celofánu. „Minulý měsíc strávili víkend v Somersetu.“

Lacey dál klopila oči k miminu. „On někoho má?“

„Ne, jen jsem chtěla vidět, jak budeš reagovat,“ odpověděla Helen. „A bude lepší, když mi podáš Iniho, než budeš pít kafe, protože jinak nás Dana obě zabije. A dosvědčíš mi, že já pila Coca Colu, kdyby se ptala.“

Ženy si předaly mimino. Tahle akce ho zaujala, teď pro změnu pozorovalo Heleninu tvář.

„Tak chodí s někým nebo ne?“ dožadovala se Lacey jasné odpovědi, protože nedokázala přemocť zvědavost.

„Ne,“ zopakovala Helen. „Ale kéž by chodil, protože je příjemný jako osina v zadku. Hlavně neškrabat. Typická mužská menopauza. Vidělas motorku, na který se prohání po městě? Zabije se dřív, než se rok s rokem sejde. Nebo zabije někoho jiného.“

„Práce v kanceláři se mu nelíbí?“

Helen odfrkla. „Ironií je, že mu to jde zatraceně dobře,“ řekla. „Zná tu práci líp než kdokoliv jiný. Má dokonale analytické myšlení. Jeho lidi ho zbožňují. On sám je ale protivný a otravuje tím všechny okolo. Vážně, Lacey, nemůžeš s tím něco udělat? Obětovat se pro dobro týmu?“

Helen ji málem rozesmála.

„No, snad to není tak hrozné,“ namítla Lacey, i když věděla, že je to přímo strašné, tedy alespoň pro ni. Myslí na něj každou noc, když se zoufale snaží usnout. Myslí na něj každé ráno, hned po probuzení. Jsou chvíle, kdy ji bolí celé tělo, jak po něm touží.

„Takže v neděli přijdeš?“ ujišťovala se Helen. „Protože Mark tam bude určitě. Dana z nějakého důvodu trvala na tom, že bude Iniho kmotrem. Ženská, která celý život nevkročila do našeho kostela a od svých deseti je nepraktikující hinduistka.“

Inigo bude mít křtiny. Helen s Danou, tak nekonvenční pár, se staly naprosto konvenční dvojicí, jen co si pořídily syna.

„Samozřejmě,“ řekla Lacey. „Těším se.“

Ve skutečnosti se celé události hrozila. Kostel, několik hodin řečí o ničem, snaha vyhnout se každému místu, kde se bude pohybovat Joesbury a zároveň neustálé vědomí jeho přítomnosti.

Obě ženy na okamžik zmlkly. Inigo zmatený nenadálým tichem začal kníkat a máchal přitom ručičkami, jako by chtěl upoutat pozornost. Helen se nad něj naklonila a foukala mu na nos, což ho přimělo radostně prskat.